

Esimese väite raames väidab apellant, et Esimese Astme Kohus luges kodukorra artikli 48 lõiget 2 rikkudes vastuvõetavaks hageja väite, mille kohaselt komisjon on rikkunud oma kontrollipädevust ning mille hageja esitas alles repliigi raames. Lisaks ületas kohus ise oma kohtuliku kontrolli pädevuse piire, otsustades, milliseid ühenduse õiguse sätteid puudutab hageja teine väide.

Teise väite raames väidab apellant, et Esimese Astme Kohus tõlgendas väärtalt direktiivi 2003/87 artikli 9 lõikest 3 tulenevat komisjoni pädevuse ulatust ning selle pädevuse teostamise viisi. See väide jaguneb kaheks osaks.

Väite esimeses osas tugineb apellant sellele, et Esimese Astme Kohus tõlgendas direktiivi 2003/87 artikli 9 lõiget 3 väärtalt ja rikkus võrdse kohtlemise põhimõtet, tuvastades, et komisjonil ei olnud õigust talle edastatud riiklike saastekvootide jaotuskavade II (edaspidi „jaotuskava“) kontrollimisel direktiivi 2003/87 III lisa kriteeriumide alusel lähtuda kõikide liikmesriikide puhul sama ajavahemiku (2005) kohta ühest ja samast allikast (Community Independant Transaction Log) saadud süsinikdioksiidi kontrollitud andmetest ning tugineda oma otsuses kõigi liikmesriikide kohta samal perioodil avaldatud SKT kasvu prognoosidele aastateks 2005–2010.

Väite teises osas leiab apellant, et Esimese Astme Kohus on väärtalt tõlgendanud direktiivi 2003/87 artikli 9 lõiget 3 ja mõistnud valesti direktiivi eesmärki ja eset, võttes komisjonilt õiguse jätta jaotuskava kontrollimisel tähelepanuta asjaomase liikmesriigi kasutatud andmed ning kehtestada direktiivi 2003/87 artikli 9 lõike 3 alusel tehtud otsusega, millega ta lükkas jaotuskava tagasi, liikmesriigile eraldatavate kvootide ülempiiri.

Direktiivi 2003/87 artikli 9 lõikes 3 ettenähtud jaotuskava esialgne kontroll peab aitama kaasa direktiivi eesmärgi saavutamisele, milleks on vähendada tulemuslikult ja majanduslikult tõhusalt kasvuhoonegaaside heitkoguseid ning tagada ühenduse saastekvootidega kauplemise süsteemi tõrgeteta toimimine. Kuna pädevus võtta vastu jaotuskava tagasilükkav otsus on ajaliselt piiratud, siis tuleb direktiivi 2003/87 artikli 9 lõike 3 esimeses lauses sätestatud komisjoni pädevuste tõlgendamisel arvesse võtta kontrollimenetluse kui terviku eesmärki, nimelt tagada, et kinnitataks üksnes sellised jaotuskavad, mis vastavad III lisas, eelkõige punktides 1–3 sätestatud kriteeriumidele, andes aluse liikmesriikide otsustele eraldatavate kvootide arvu kohta.

Kolmanda väite raames väidab apellant, et Esimese Astme Kohus jättis arvestamata vaidlustatud otsuse põhjenduses 5 esitatud põhjenduse sisu ning laiendanud ELTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustuse ulatust, tuvastades, et komisjon oleks

pidanud vaidlustatud otsuses selgitama, miks Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmed on „vähem usaldusväärsed“.

Neljanda väite raames leiab apellant, et Esimese Astme Kohus kohaldas väärtalt vaidlustatud otsuse sätete eraldatavuse tingimusi, tuvastades, et otsuse artikli 1 lõikeid 2–5 ja artikli 2 lõikeid 2–5, mis puudutavad jaotuskava vastuolu direktiivi III lisa muude kriteeriumidega kui need, mida puudutavad lõiked 1, ei ole võimalik viimastest eraldada. Kohtupoolse vale hinnangu tagajärjel tühistati vaidlustatud otsus tervikuna.

(¹) ELT L 275, lk 32; ELT eriväljaanne 15/07, lk 631.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgia) 11. detsembril 2009 — RTL Belgium SA — (varem TVI S.A.)

(Kohtuasi C-517/09)

(2010/C 51/30)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Collège d'autorisation et de contrôle (Belgia)

Isik, kelle suhtes menetlus toimub:

RTL Belgium S.A. (varem TVI SA)

Eelotsuse küsimus

Kas mõistet „tõhus kontroll nii saadete valiku kui ka nende ülesehituse üle“, mis sisaldub 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi audiovisuaalmeedia teenuste osutamist käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (audiovisuaalmeedia teenuste direktiiv) (¹) [muudetud direktiiviga 2007/65/EÜ] artikli 1 punktis c, võib tõlgendada nii, et see võimaldab leida, et teatud liikmesriigis asuv äriühing, kellel on selle liikmesriigi valitsuse kontsessiooni kaudu luba osutada audiovisuaalmeedia teenust, teostab tõhusalt sellist kontrolli,

kui ta delegeerib koos edasidelegerimise õigusega teises liikmesriigis asuvale kolmandale äriühingule kindlaks määramata summa eest, mis vastab seoses selle teenuse edastamisega tekkinud reklaami kogukäibele, kõikide selle teenuse oma saadete valmistamise ja tootmise, saadete kavandamise kohta teabe väljastamise ning finants-, õigus- ja personaliteenused ning infrastruktuuride haldamise teenused ja muud töötajatega seotud teenused, ning kui ilmneb, et saadete kokkupanek, saadete võimalik ärajätmine ja saatekava segipaiskamise seoses uudistega otsustatakse ja viiakse ellu selle kolmanda äriühingu asukohas?

(¹) Nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiiv 89/552/EMÜ audiovisuaalmeedia teenuste osutamist käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide koordineerimise kohta (EÜT L 298, lk 23; ELT eriväljaanne 06/01, lk 224).

15. detsembril 2009 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Rumeenia

(Kohtuasi C-522/09)

(2010/C 51/31)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: D. Recchia ja L. Bouyon)

Kostja: Rumeenia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Rumeenia Vabariik ei olnud erikaitsealadena klassifitseerinud arvuliselt ja suuruselt piisavalt selliseid alasid, mis on direktiivi 79/409/EMÜ (¹) I lisas loetletud linnuliikide ning Rumeenia territooriumil reeglipäraselt esinevate rändliikide kaitseks kõige sobivamad, siis on Rumeenia Vabariik rikkunud kohustusi, mis tulenevad selle direktiivi artikli 4 lõigetest 1 ja 2;

— mõista kohtukulud välja Rumeenia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Nõukogu 2. aprilli 1979. aasta direktiiv 79/409/EMÜ loodusliku linnustiku kaitse kohta (muudetud kujul) reguleerib liikmesriikide Euroopa territooriumil kõikide looduslikult esinevate linnuliikide kaitset. Direktiivi sätetest tulenevad kohustused on Rumeeniale siduvad alates selle ühinemisest (1. jaanuar 2007) ja seetõttu on Rumeenia kohustatud klassifitseerima oma territooriumil erikaitsealad vastavalt nimetatud direktiivi artikli 4 lõigetele 1 ja 2.

Rumeenia ametiasutuste poolt klassifitseeritud kaitsealade uurimise alusel leiab komisjon, et erikaitsealadeks kõige sobivaimad alasid on arvuliselt ja suuruselt klassifitseeritud ebapiisavalt.

Käesolevas asjas uuriti Rumeenia poolt erikaitsealadena klassifitseeritud alasid organisatsiooni BirdLife International'i poolt koostatud Euroopa Ühenduse tähtsate linnualade nimekirja (IBA) ning Societatea Ornitologică Română poolt teostatud sarnase analüüsi alusel. Tähtsate linnualade väljaselgitamine viidi Rumeenias lõpule 2007. aastal 130 tähtsat linnuala määramisega.

130 tähtsa linnuala hulgast, mis kokku hõlmavad 4 157 500 hektarit, klassifitseerisid Rumeenia ametiasutused erikaitsealadena üksnes 108 ala kokku 2 998 700 hektari ulatuses. Neist 108 alast klassifitseeriti vaid 38 täies ulatuses erikaitsealadena.

Lisaks sellele ei ole 21 tähtsat linnuala, mis hõlmavad 341 013 hektarit, Rumeenias veel erikaitsealadena klassifitseeritud ja 71 erikaitseala suurus erineb olulisel määral vastavate tähtsate linnualade suuruselt.

Lisaks sellele, ehkki 71 tähtsat linnuala ei klassifitseeritud täies ulatuses erikaitsealadena ning 21 tähtsat linnuala ei võetud klassifitseerimismenetluses arvesse, ei viidanud Rumeenia ametiasutused ühelegi nimekirjale ega teaduslikule meetodile, mis õigustaks sellist erinevust tähtsate linnualade ning klassifitseeritud erikaitsealade vahel.

Selline eri tähtsate linnualade klassifitseerimata jätmise või üksnes osaliselt klassifitseerimine tingib kaitsemeetmete puudumise nii direktiivi 79/409/EMÜ I lisas nimetatud linnuliike kui ka rändliike puudutavas, rikkudes sel moel direktiivi 79/409 artikli 4 lõikeid 1 ja 2.